

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2015/62**z dnia 10 października 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 456 ust. 1 lit. j),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od dnia 1 stycznia 2015 r. instytucje muszą ujawniać wskaźnik dźwigni obliczany zgodnie z art. 429 rozporządzenia (UE) nr 575/2013; do tego czasu Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zmieniającego miarę kapitału i miarę ekspozycji służących do obliczenia wskaźnika dźwigni w celu zlikwidowania wszelkich niedociągnięć wykrytych na podstawie sprawozdań instytucji.
- (2) Odnotowano różnice w zgłaszanych wskaźnikach dźwigni, o których mowa w art. 429 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wynikające z przyjmowania przez instytucje różnej interpretacji kompensowania zabezpieczenia w ramach transakcji finansowania papierów wartościowych i transakcji odkupu. Przedmiotowe różnice w zakresie interpretacji i sprawozdawczości wyszły na jaw po opublikowaniu przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) sprawozdania z analizy w dniu 4 marca 2014 r.
- (3) Ponieważ przepisy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 odzwierciedlają przepisy dotyczące standardów bazylejskich, znalezione rozwiązania niedociągnięć regulacji bazylejskich są również odpowiednie do celów rozwiązania odpowiadających niedociągnięć odpowiednich przepisów tego rozporządzenia.
- (4) W dniu 14 stycznia 2014 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego przyjął zmieniony tekst zasad dotyczących wskaźnika dźwigni, obejmujący w szczególności dodatkowe ustalenia dotyczące pomiaru i kompensowania transakcji odkupu i transakcji finansowania papierów wartościowych. Dostosowanie przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dotyczących obliczania wskaźnika dźwigni do regulacji uzgodnionych na forum międzynarodowym powinno rozwiązać problem różnego interpretowania przez instytucje kompensowania zabezpieczenia finansowania papierów wartościowych i transakcji odkupu, powinno także zwiększyć porównywalność międzynarodową oraz stworzyć równe szanse dla instytucji posiadających siedzibę w Unii i działających na skalę międzynarodową.
- (5) W wyniku rozliczania za pośrednictwem kontrahentów centralnych zgodnie z głównym modelem powszechnie stosowanym w Unii dochodzi do podwójnego liczenia dźwigni w mierze ekspozycji instytucji działającej w charakterze uczestnika rozliczającego.
- (6) Rozliczanie transakcji finansowania papierów wartościowych, w szczególności transakcji odkupu, przez kwalifikujących się kontrahentów centralnych może przynieść korzyści takie jak wielostronne kompensowanie i solidne procesy zarządzania zabezpieczeniem, które zwiększają stabilność finansową. Powinna istnieć zatem możliwość kompensowania wierzytelności i zobowiązań gotówkowych z tytułu transakcji odkupu i transakcji z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu za pośrednictwem tego samego kwalifikującego się kontrahenta centralnego.
- (7) Transakcje odkupu, które można rozwiązać w dowolnym dniu z zachowaniem uzgodnionego okresu wypowiedzenia umowy, należy uznać za równoważne posiadaniu wyraźnego okresu zapadalności równego okresowi wypowiedzenia umowy, a „tę samą wyraźną datę ostatecznego rozliczenia” należy uznać za dotrzymaną, tak więc tego rodzaju transakcje kwalifikują się do kompensowania wierzytelności i zobowiązań gotówkowych z tytułu transakcji odkupu i transakcji z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu zawartych z tym samym kontrahentem.
- (8) Zmiana wskaźnika dźwigni powinna skutkować dokładniejszym pomiarem wskaźnika i powinna służyć jako proporcjonalne ograniczenie akumulacji dźwigni w instytucjach z siedzibą w Unii.
- (9) Moment zgłoszenia wskaźnika dźwigni na koniec kwartalnego okresu sprawozdawczego zamiast zgłoszenia na podstawie średniej z trzech miesięcy lepiej dostosowuje wskaźnik dźwigni do zgłaszania informacji dotyczących wypłacalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

- (10) Stosowanie wartości nominalnych brutto w odniesieniu do pisemnej ochrony kredytowej wydanej przez instytucję w bardziej odpowiedni sposób odzwierciedla dźwignię niż stosowanie metody wyceny według wartości rynkowej w odniesieniu do danych instrumentów.
- (11) Zakres konsolidacji w odniesieniu do obliczania wskaźnika dźwigni powinien być dostosowany do zakresu regulacyjnego konsolidacji stosowanej w celu wyznaczenia współczynników kapitałowych ważonych ryzykiem.
- (12) Zmiany wprowadzone niniejszym rozporządzeniem powinny skutkować lepszą porównywalnością wskaźnika dźwigni ujawnianego przez instytucje oraz powinny pomóc w unikaniu wprowadzania w błąd uczestników rynku w odniesieniu do rzeczywistej dźwigni instytucji. Konieczne jest zatem, aby niniejsze rozporządzenie weszło w życie jak najszybciej.
- (13) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 429 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 429

Obliczanie wskaźnika dźwigni

1. Instytucje obliczają swój wskaźnik dźwigni zgodnie z metodą określoną w ust. 2–13.
2. Wskaźnik dźwigni oblicza się jako miarę kapitału instytucji podzieloną przez miarę ekspozycji całkowitej tej instytucji i wyraża się jako wartość procentową.

Instytucje obliczają wskaźnik dźwigni w sprawozdawczym dniu odniesienia.

3. Do celów ust. 2 miarą kapitału jest kapitał Tier I.
4. Miara ekspozycji całkowitej jest sumą wartości ekspozycji z tytułu:
 - a) aktywów, o których mowa w ust. 5, chyba że są one odliczane przy określaniu miary kapitału, o której mowa w ust. 3;
 - b) instrumentów pochodnych, o których mowa w ust. 9;
 - c) narzutów w związku z ryzykiem kapitałowym kontrahenta z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych, o których mowa w art. 429b;
 - d) pozycji pozabilansowych, o których mowa w ust. 10.
5. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu aktywów, z wyjątkiem umów wymienionych w załączniku II i kredytowych instrumentów pochodnych, zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) wartości ekspozycji z tytułu aktywów oznaczają wartości ekspozycji zgodnie z art. 111 ust. 1 zdanie pierwsze;
 - b) zabezpieczenia rzeczowego lub finansowego, gwarancji lub ograniczenia ryzyka kredytowego, które zostały zakupione, nie stosuje się do zmniejszenia wartości ekspozycji z tytułu aktywów;
 - c) nie kompensuje się kredytów z depozytami;
 - d) nie kompensuje się transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego.

6. Instytucje mogą odliczyć od miary ekspozycji określonej w ust. 4 niniejszego artykułu kwoty odliczone od kapitału podstawowego Tier I zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. d).

7. Właściwe organy mogą zezwolić instytucji, by nie uwzględniała w mierze ekspozycji tych ekspozycji, które mogą być traktowane zgodnie z art. 113 ust. 6. Właściwe organy mogą udzielić takiego zezwolenia jedynie w przypadku spełnienia wszystkich warunków określonych w art. 113 ust. 6 lit. a)–e) oraz w przypadku wydania zatwierdzenia, o którym mowa w art. 113 ust. 6.

8. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 5 lit. d) instytucje mogą określić wartość ekspozycji wierzytelności i zobowiązań gotówkowych z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego z tym samym kontrahentem w kwocie netto wyłącznie, jeżeli wszystkie poniższe warunki zostały spełnione:

- a) transakcje mają tę samą wyraźną datę ostatecznego rozliczenia;
- b) tytuł prawny do potrącenia kwoty należnej kontrahentowi z kwoty należnej od kontrahenta jest możliwy do wyegzekwowania we wszystkich poniższych sytuacjach:
 - (i) w toku prowadzenia zwykłej działalności gospodarczej;
 - (ii) w przypadku niewykonania zobowiązania, niewypłacalności i upadłości;
- c) kontrahenci zamierzają rozliczyć się w kwocie netto, jednocześnie lub w ramach mechanizmu rozliczenia, jakim objęte są transakcje, który skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w kwocie netto.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) mechanizm rozliczenia skutkuje funkcjonalnym odpowiednikiem rozliczenia w kwocie netto, jeżeli w dniu rozliczenia wynik netto przepływów pieniężnych z transakcji przeprowadzonej w ramach tego mechanizmu jest równy pojedynczej kwocie netto uzyskanej w ramach rozliczenia w kwocie netto.

9. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu umów wymienionych w załączniku II i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, w tym instrumentów pozabilansowych, zgodnie z art. 429a.

10. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych, z wyjątkiem umów wymienionych w załączniku II, oraz z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia oraz transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego zgodnie z art. 111 ust. 1. Instytucje nie mogą jednak obniżyć wartości nominalnej tych pozycji poprzez zastosowanie korekt z tytułu szczególnego ryzyka kredytowego.

Zgodnie z art. 166 ust. 9, jeżeli dane zobowiązanie odnosi się do przedłużenia innego zobowiązania, stosuje się niższy z dwóch odpowiadających im współczynników konwersji. Wartość ekspozycji z tytułu pozycji pozabilansowych niskiego ryzyka, o których mowa w art. 111 ust. 1 lit. d), podlega dolnemu pułapowi równemu 10 % ich wartości nominalnej.

11. Instytucja, która jest uczestnikiem rozliczającym kwalifikującego się kontrahenta centralnego, podczas obliczania miary ekspozycji może nie uwzględniać ekspozycji z tytułu transakcji dotyczących następujących pozycji, pod warunkiem że dane ekspozycje z tytułu transakcji są rozliczane z kwalifikującym się kontrahentem centralnym i jednocześnie spełniają warunki określone w art. 306 ust. 1 lit. c):

- a) umowy wymienione w załączniku II;
- b) kredytowe instrumenty pochodne;
- c) transakcje odkupu;
- d) transakcje udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów;
- e) transakcje z długim terminem rozliczenia;
- f) transakcje z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego.

12. Jeżeli instytucja będąca uczestnikiem rozliczającym kwalifikującego się kontrahenta centralnego zagwarantuje temu kwalifikującemu się kontrahentowi centralnemu wyniki klienta, który bezpośrednio zawiera z kwalifikującym się kontrahentem centralnym transakcje na instrumentach pochodnych, wówczas uwzględnia w mierze ekspozycji ekspozycje będące wynikiem gwarancji jako ekspozycje z tytułu instrumentów pochodnych wobec danego klienta zgodnie z art. 429a.

13. Jeżeli zgodnie z krajowymi ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości dane aktywa w bilansie są aktywami powierniczymi, zgodnie z art. 10 dyrektywy 86/635/EWG, aktywa te mogą zostać wyłączone z miary ekspozycji całkowitej składającej się na wskaźnik dźwigni, jeśli spełniają one kryteria usuwania z bilansu określone w międzynarodowym standardzie rachunkowości (MSR) 39 mającym zastosowanie na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 i, w stosownych przypadkach kryteria niekonsolidacji określone w międzynarodowym standardzie sprawozdawczości finansowej (MSSF) 10, mającym zastosowanie na mocy rozporządzenia (WE) nr 1606/2002.

14. Właściwe organy mogą zezwolić instytucji na wyłączenie z miary ekspozycji ekspozycji, które spełniają wszystkie następujące warunki:

- a) są ekspozycjami wobec podmiotu sektora publicznego;
- b) są traktowane zgodnie z art. 116 ust. 4;
- c) są wynikiem depozytów, jakie instytucja jest prawnie zobowiązana do przeniesienia na rzecz podmiotu sektora publicznego, o którym mowa w lit. a), do celów finansowania inwestycji leżących w interesie ogólnym.”;

2) dodaje się art. 429a i 429b w brzmieniu:

„Artykuł 429a

Wartość ekspozycji z tytułu instrumentów pochodnych

1. Instytucje określają wartość ekspozycji z tytułu umów wymienionych w załączniku II i z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych, w tym instrumentów pozabilansowych, zgodnie z metodą określoną w art. 274. Instytucje stosują art. 299 ust. 2 lit. a) przy określaniu potencjalnej przyszłej ekspozycji kredytowej z tytułu kredytowych instrumentów pochodnych.

Określając potencjalną przyszłą ekspozycję kredytową w przypadku kredytowych instrumentów pochodnych, instytucje stosują zasady określone w art. 299 ust. 2 lit. a) do wszystkich swoich kredytowych instrumentów pochodnych, a nie tylko do instrumentów przypisanych do portfela handlowego.

Przy określaniu wartości ekspozycji instytucje mogą uwzględnić skutki umów nowacji i innych umów o kompensowaniu zobowiązań zgodnie z art. 295. Kompensowanie międzyproduktowe nie ma zastosowania. Instytucje mogą jednak dokonywać kompensacji w ramach danej kategorii produktu, o której mowa w art. 272 pkt 25 lit. c), i w ramach kredytowych instrumentów pochodnych, kiedy są związane umową o kompensowaniu międzyproduktowym, o której mowa w art. 295 lit. c).

2. Jeżeli w wyniku zapewnienia zabezpieczenia związanego z umowami dotyczącymi instrumentów pochodnych zmniejsza się kwota aktywów w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości, instytucje cofają proces zmniejszania.

3. Do celów ust. 1 instytucje mogą odliczyć zmienny depozyt zabezpieczający otrzymany w gotówce od kontrahenta od części aktualnego kosztu odtworzenia wartości ekspozycji w zakresie, w jakim zmienny depozyt zabezpieczający nie został już uznany w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości jako zmniejszenie wartości ekspozycji oraz gdy wszystkie następujące warunki zostały spełnione:

- a) w przypadku transakcji, których nie rozlicza się za pośrednictwem kwalifikującego się kontrahenta centralnego, nie dzieli się środków pieniężnych otrzymanych przez kontrahenta będącego odbiorcą;
- b) zmienny depozyt zabezpieczający oblicza się i wymienia codziennie na podstawie wyceny według wartości rynkowej pozycji w instrumentach pochodnych;
- c) zmienny depozyt zabezpieczający otrzymany w gotówce jest w tej samej walucie co waluta rozliczenia instrumentu pochodnego;
- d) wymieniony zmienny depozyt zabezpieczający stanowi pełną kwotę, która byłaby konieczna do pełnego zamknięcia ekspozycji z tytułu instrumentu pochodnego według wartości rynkowej z zachowaniem progu i minimalnych kwot transferu obowiązujących kontrahenta;
- e) instrument pochodny i zmienny depozyt zabezpieczający między instytucją a kontrahentem przedmiotowego instrumentu pochodnego objęci są jedną umową o kompensowaniu zobowiązań, którą instytucja może uznać za ograniczającą ryzyko zgodnie z art. 295.

Do celów lit. c) akapit pierwszy, jeżeli instrument pochodny podlega kwalifikującej się umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań, waluta rozliczenia oznacza dowolną walutę rozliczenia określoną w umowie dotyczącej instrumentu pochodnego, regulującej, kwalifikującej się umowie ramowej o kompensowaniu zobowiązań lub załączniku dotyczącym wsparcia jakości kredytowej do kwalifikującej się umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań.

Jeżeli w ramach mających zastosowanie standardów rachunkowości instytucja uznaje zmienny depozyt zabezpieczający wypłacony kontrahentowi w gotówce za należny składnik aktywów, wówczas może wykluczyć dany składnik aktywów z miary ekspozycji, o ile spełnione zostaną warunki określone w lit. a)–e).

4. Do celów ust. 3 zastosowanie mają następujące warunki:

- a) odliczenie otrzymanego zmiennego depozytu zabezpieczającego ogranicza się do części aktualnego dodatniego kosztu odtworzenia części wartości ekspozycji;
- b) instytucja nie może korzystać ze zmiennego depozytu zabezpieczającego otrzymanego w gotówce w celu zmniejszenia potencjalnej przyszłej kwoty ekspozycji kredytowej, w tym do celów art. 298 ust. 1 lit. c) ppkt (ii).

5. Oprócz sposobu uznania określonego w ust. 1, w przypadku pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych instytucje uwzględniają w wartości ekspozycji skuteczne wartości nominalne wskazane w pisemnych kredytowych instrumentach pochodnych, pomniejszone o wszelkie ujemne zmiany wartości godziwej, które wprowadzono do kapitału Tier I w odniesieniu do pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego. Otrzymałą wartość ekspozycji można dodatkowo pomniejszyć o skuteczną wartość nominalną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego o tej samej nazwie referencyjnej, o ile spełnione zostaną wszystkie poniższe warunki:

- a) w przypadku jednopodmiotowych kredytowych instrumentów pochodnych nabyte kredytowe instrumenty pochodne muszą posiadać nazwę referencyjną, której stopień uprzywilejowania jest równy bazowemu zobowiązaniu referencyjnemu pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego lub niższy od niego, a wydarzenie kredytowe dotyczące uprzywilejowanych aktywów referencyjnych spowodowałoby wydarzenie kredytowe dotyczące aktywów podporządkowanych;
- b) jeżeli instytucja nabywa ochronę grupy nazw referencyjnych, nabyta ochrona może kompensować sprzedaną ochronę grupy nazw referencyjnych jedynie, gdy grupa podmiotów referencyjnych i poziom podporządkowania w obu transakcjach są identyczne;
- c) rezydualny termin zapadalności nabytych kredytowych instrumentów pochodnych odpowiada rezydualnemu terminowi zapadalności pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego lub jest od niego dłuższy;
- d) określając dodatkową wartość ekspozycji z tytułu pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych wartość nominalną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego pomniejsza się o wszelkie dodatnie zmiany wartości godziwej, które wprowadzono do kapitału Tier I w odniesieniu do nabytego kredytowego instrumentu pochodnego;
- e) w przypadku transzowanych produktów, kredytowy instrument pochodny nabyty jako ochrona zalicza się do zobowiązania referencyjnego o stopniu uprzywilejowania równym bazowemu zobowiązaniu referencyjnemu pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego.

Jeżeli wartość nominalną pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego nie pomniejsza się o wartość nominalną nabytego kredytowego instrumentu pochodnego, instytucje mogą odliczyć indywidualną potencjalną przyszłą ekspozycję z tytułu danego pisemnego kredytowego instrumentu pochodnego od całkowitej potencjalnej przyszłej ekspozycji określonej zgodnie z niniejszym artykułem ust. 1, w związku z art. 274 ust. 2 lub art. 299 ust. 2 lit. a), w stosownych przypadkach. W przypadku gdy potencjalną przyszłą ekspozycję kredytową określa się w związku z art. 298 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), PCEgross można pomniejszyć o indywidualną potencjalną przyszłą ekspozycję z tytułu pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych bez wprowadzania korekt do wskaźnika netto/brutto.

6. Instytucje nie zmniejszają skutecznej wartości nominalnej pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych, gdy nabywają ochronę kredytową poprzez swap przychodu całkowitego i księgują płatności netto otrzymane jako przychody netto, ale nie księgują zrównoważenia zmniejszenia wartości pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych odzwierciedlonych w kapitale Tier I.

7. W przypadku nabytych kredytowych instrumentów pochodnych powiązanych z grupą podmiotów referencyjnych instytucje mogą uznać zmniejszenie pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych powiązanych z poszczególnymi nazwami referencyjnymi zgodnie z ust. 5 wyłącznie, jeżeli nabyta ochrona odpowiada pod względem ekonomicznym nabyciu ochrony osobno dla każdej z poszczególnych nazw w grupie. Jeżeli instytucja nabywa kredytowy instrument pochodny powiązany z grupą nazw referencyjnych, może uznać zmniejszenie puli pisemnych kredytowych instrumentów pochodnych wyłącznie, jeżeli grupa podmiotów referencyjnych i poziom podporządkowania w obu transakcjach są identyczne.

8. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w art. 275 w celu określenia wartości ekspozycji z tytułu umów wymienionych w pkt 1 i 2 załącznika II wyłącznie, jeżeli stosują tę metodę również do określenia wartości ekspozycji z tytułu tych umów celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92.

Jeżeli instytucje stosują metodę określoną w art. 275, nie mogą zmniejszyć miary ekspozycji o kwotę zmiennego depozytu zabezpieczającego otrzymanego w gotówce.

Artykuł 429b

Narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta w odniesieniu do transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego

1. Oprócz wartości ekspozycji z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych zgodnie z art. 429 ust. 5, instytucje uwzględniają w mierze ekspozycji narzut z tytułu ryzyka kredytowego kontrahenta określony zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, w stosownych przypadkach.

2. Do celów ust. 1, w przypadku transakcji z kontrahentem nieobjętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, narzut (E_i^*) określa się indywidualnie dla danej transakcji zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\{0, E_i - C_i\}$$

gdzie:

E_i oznacza wartość godziwą papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi w ramach transakcji i ,

C_i oznacza wartość godziwą środków pieniężnych lub papierów wartościowych otrzymanych od kontrahenta w ramach transakcji i .

3. Do celów ust. 1, w przypadku transakcji z kontrahentem objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań, która spełnia warunki określone w art. 206, narzut z tytułu tych transakcji (E_i^*) określa się indywidualnie dla danej umowy zgodnie z następującym wzorem:

$$E_i^* = \max\left\{0, \left(\sum_i E_i - \sum_i C_i\right)\right\}$$

gdzie:

E_i oznacza wartość godziwą papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych kontrahentowi na rzecz transakcji objętych umową ramową o kompensowaniu zobowiązań i ,

C_i oznacza wartość godziwą środków pieniężnych lub papierów wartościowych otrzymanych od kontrahenta z zastrzeżeniem umowy ramowej o kompensowaniu zobowiązań i .

4. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu instytucje mogą stosować metodę określoną w art. 222, z zachowaniem pułapu na poziomie 20 % w odniesieniu do mającej zastosowanie wagi ryzyka w celu określenia narzutu z tytułu transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych. Instytucje mogą stosować daną metodę wyłącznie, jeżeli stosują ją również do określenia wartości ekspozycji z tytułu tych transakcji celem spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 92.

5. W przypadku zaksięgowania sprzedaży w odniesieniu do transakcji odkupu zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości instytucje wycofują wszystkie zaksięgowane pozycje dotyczące sprzedaży.

6. Jeżeli instytucja pełni rolę pośrednika między dwiema stronami w transakcji odkupu, transakcji udzielania lub zaciągania pożyczek papierów wartościowych lub towarów, transakcji z długim terminem rozliczenia i transakcji z obowiązkiem uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, w tym transakcji pozabilansowych, zastosowanie mają następujące warunki:

- jeżeli instytucja udziela klientowi lub kontrahentowi zabezpieczenia lub gwarancji, ograniczających się do różnicy między wartością papierów wartościowych lub środków pieniężnych pożyczonych przez klienta a wartością zabezpieczenia zapewnionego przez kredytobiorcę, wówczas w mierze ekspozycji uwzględnia się wyłącznie narzut określony zgodnie z ust. 2 lub 3, w stosownych przypadkach;
- jeżeli instytucja nie udziela zabezpieczenia ani gwarancji żadnej z zaangażowanych stron, transakcji nie uwzględnia się w mierze ekspozycji;
- jeżeli instytucja ma pod względem ekonomicznym ekspozycję na bazowe papiery wartościowe lub środki pieniężne w transakcji wykraczającą poza ekspozycję objętą narzutem, w mierze ekspozycji uwzględnia także ekspozycję odpowiadającą pełnej kwocie papierów wartościowych lub środków pieniężnych.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 października 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący
